

SZABÓ IMOLA JULIANNA

a világ színe

*vajszerű a hold
sárga a tenger
marékba gyűjtött
gyöngyhalom*

*csillagokat fogok lopni
gombnak és vasnak
kavicsnak és cukornak*

*borsó és csigatészta
húsleves az asztalon*

*angyalokat fogok lopni
ketrecbe és vitrinbe
az üveg mögé
a tálba
karcsú angyalkákat
gombolt kabátba*

*mert kicsi vagyok
és hátba megnöveszt
egy angyalféle
mert cigány vagyok
és hátba átszínez
egy égféle*

*nem baj, mondja anyaja
nem baj, mondja apaja
a szegénység csak lom
aprócska hajók
a tengerentúlon
nem baj, mondja a nővérem
nem baj, mondja a bátyám
és minden olyan puha
mint az elkent szivárvány*

*láttad már az éjszakát nappal?
a kabátot belülről?
a nyarat tavasszal?
mert van, ami nem oda illik*

*színes és vacog
mert van, ami sosem mozgó
gömbölyű csillagtesten zokog
a város
a hegy
a lombra kék
a lassú barna
mert mi más, ha nem szín
az egész világ
csak ennyi
semmi dolga*

*ahogy piros
ahogy rozsdás
szelíd, akár az őzek
és ruganyos, mint a labda
sosem láttam a Balatont
egy bácsi szerint csak egy tócsa*

*kéregetek
reggelt és estét
papírhajóra
kenyérre és foltra
a fényre, ami átszökött a nénihez
a szélhez, ami elsubant éppen
és a cirkuszi vagon
elrobog újra
hiába minden*

*anyaja gyöngykarika
apaja hamuréz
a lovon perdül
a kötélén libben
karcsú és kecses
mint az ezüsthalak
a tenyeremben
sok apró szög
ebből lesz a karnis
takarni egy másik város
másik hajnalait*

*krumplit és kenyeret
langyos vízzel
és csenddel
pillecukrot*

*csak egyszer
egyetlen egyszer
vaskos volt és édes
mintha a felhőt
cuppanítottam volna
fogak közé csípni
mint a lepkéket
a vadász ujja*

*és szép leszek
ma este
én is elnyúlok
a kötélén
karcsú lábú tornadressz
a lábam a nyakam mögé
tekerem
és majd tapsolnak
és nevetnek
apaja közben reszket
mintha a cirkusz
szárnyra kelne
este indulunk tovább
keletre*

*és aztán a csend
az a furcsa csend
ami a zaj után hallgat
újra és újra üvöltés
de csak a mellkas mögötti
madarak visítanak
bezárta őket anyaja
eteti őket apaja
mert hallgatni kell
a csendről
mert ha sírunk
akkor az angyalok
elrepülnek*

*a sós könnytől félnek
sebes lesz az ujjuk
mint a bátyám
tenyere
csupa karmolás és gríz
túl sokat emel
fáj a teste*

*és az oroszlán
akinek már se foga
se sörénye
apaja egy éjjel
a fogtündéreknek ígérte
csak a szőr maradt
a marék puhóság
és a gúnyos pofája*

*és a lovak
akár a tejúton
fut velük a fény
emeli a lábuk
akár a lovak
akik mindig a karámban
sosem jártak másutt*

*és rájuk gondolok
amikor éjjel lesz
és minden apróbb
mint a csirke
aminek elvágtuk a nyakát
és anyaja megsütötte*

*kicsentem az almát
tucsakos volt a héja
ragadt az ujjaimhoz
nyalogattam sorba
a kicsit és a nagyot
a hüvelyket
és a számat
a nővérem morgott
nem maradt piros
csak a barnás
köpködött sorra
de ette az almát
és a kencék
a piros krémek
és a tejféhér por
üvegcsébe zárt illatok
ezer csaton madártoll
a szagok
ahogy ég a selyem*

*ahogy a haj megragad
minden a porond mögött
titokban, csak így szabad*

*mint a táj ami folyton
mossa az ablakot
hol zöld, hol alig sárga
és a bácsi a közértnél
aki azt mondja
hogy szép cigányka
közben szomorú
a szája
mert mezítláb futok
mert háromféle kincsem van
egyik sem drága
és a táj folyton mozdul
idegen városok ideges subanása*

*és a szőr
ahogy összetapad a sárban
és a sál
ahogy tenger lesz a kádban*

*apaja szerint hiába nővök
minden egyre összébb megy
egyre kisebb és hűvösebb
és jó lenne tanulni
olvasni és számolni
de senki sem meséli át az estéket
csak a porond
kerek és hangos
trombita és nagykabát
mindenhol szemek
nézik, ahogy anyaja
átugorja a karikát*

*néha félek
néha csak dermedten állok
ha anyaja meghal
akkor ki mondja majd, hogy virágom
violkás virágom*

*és csak állunk
a nagy család
sorra másért*

suttogunk az angyalnak
aki eddig mindig eljött
és ha vak?
és ha süket?
vagy ha egyszer elüti egy autó?
kérdi a bátyám
és fél, hogy apaja mond majd
valami igazat
mert az olyan nehéz
hogyan ember nem emeli föl
beleroskad

és csak állunk
lassan vége
jönnek a bobócok
és a kutyák
meg az elefánt
és minden egyre könnyebb
mintha hangyák vinnék a zsibbadást
hatalmas a hátuk
szorgosan rakják egy kupacba
hátha senki
ugye senki nem botlik majd abba

ahogy apaja bajsza alá
folyik a fény és a pénz
elnyeli
és újra semmink
újra adósai vagyunk a kalaposnak
aki jön és rázza a hatalmas kezét
mint az óriáskerék
olyan félelmetes és magas

zuhan velünk a mély
apaja arcán ezer seb
és anyaja sír
a bátyám üvölt
indulunk újra keletnek

és lopok
csokoládét és mosolyt
tudva, hogy rossz
és mégis
mert apaja szerint kell
ha nincs és akarom

*és olyan nagyon vágyom rá
és eszem és falom
minden perce keserű
néhol cukros
aztán sós
nagyon sós
és az angyal
tudom, hogy most hogy itt végleg
elköltözik minden falattal*

*és a ruhámon egy lyuk
valami molyféle megette
anyaja dühöng
én örülök
ő legalább ebédelt egy jót
kéket
éggéket evett ebédre.*

